

Hétfőn a Népszabadság első oldalán adta tudtul: „Itt a magyar szolidaritás.” Nagybetűvel írni ugyan nem merte a világjelentőségű gdanski munkásmozgalom nevét, de a cikkben megszólaló Kónya Péter, a leningrádi iskolákat és a Szolidaritás és a szolidaritások letörésének fortélyait kitanult KGB-tanuló rendvédelmi, a tegnap még bohóc-forradalmár félreérthetetlenül utal az ősi szolidaritásra.

„Hangsúlyozta: a lengyel Szolidaritás 1980 augusztusában alakult meg és hamarosan tízmillióan csatlakoztak a gdanski hajógyár munkásaihoz, és ezzel létrejött Európa legnagyobb civil szerveződése, amely elsöpörte az aktuális hatalmat.” – írja Népszabadság. Azt persze nem elemezve, hogy ebből Kónyánk szeme előtt egy lebeg: elsöpörni az „aktuális” magyar hatalmat.

Hősi küzdelem kezdődött el akkor, alapvetően lengyel küzdelem a Hajógyárban, amely bátorságot és valódi összetartást kívánt és amely csak hosszú, az egész lengyel nemzetet, a katolikus egyházat, az értelmiséget és a népet nem kétharmados, hanem még nagyobb erővel küzdelembe szólító, a Keresztet magasra emelő nemzeti mozgalommá fejlődve győzött. Sok szenvedés, megpróbáltatás, internálás és gyilkosság után. Akkor a Népszabadság csak olyan tudósítókat küldött Varsóba, akik a Szolidaritás ellen tudósítottak, de most is a lap jólfizetett munkatársai.

A magyarság szeretetáradata azonnal megindult Lengyelországba, kevés olyan magára valamit adó fiatalember akadt, aki nem fürdött meg lelkiileg az új lengyel önfelszabadításban. A lengyelek pedig áradtak ide, lengyel piacok nyíltak és a levegőt optimizmus töltötte be, szinte fűtyülve arra, hogy Jaruzelsky tábornok – leningrádi utasításra, Varsói Szerződéses jóváhagyással, tehát Kádár–Aczél helyesléssel katonailag letörte a mozgalmat. A lengyel pápát hasba lövették egy török fiúval, akit Bulgáriában képeztek és szerveztek be bizonyos Dobrevék. Apró Piroska férje, Dobrev elvtárs bolgár KGB-s tiszt, valami sikkasztásért büntetést is kapott

később. Most Dobrev Klára és Apró Piroska néni és az egész MSZP vezérkar ott tolong az ezzel párhuzamos Gy-Day rendezvényen, a Gyurcsány ügyészi kihallgatása utáni fröcsögésen, amely a volt miniszterelnök sajátosan perverz műsora. De egybefolyik Kónya Péter szolidaritásával.

Moslék az egész. Blöff és átkozódás. Üres, tartalmatlan nagyhangúság. Egy maroknyi leningrádi és egyben New York-i hatalombitorló már-már esztelen kapaszkodása a hatalom lecsüngő vasbakacsa után. A mozgalmak magyarellenések. Minden mozdulatuk a többségi magyar keresztény – természetesen az igazi Szolidaritás folytatásának is tekinthető – kormányzása ellen irányul. Valahogy kiűtni a hatalmat a magyarság kezéből.

Az első D-Day egyébként kudarcot vallott. (Hogy miért D-Day, azt csak a szervezők tudják. Talán azért, hogy semmi ne legyen benne magyar.) a meghirdetett százezernek legfeljebb a tizede, ha összejött benne, nagy szakszervezetek maradtak tőle tisztos távolban és a meneteket látva, akik felvonultak, vagy leheveredtek valahol, nem mutattak bizalomgerjesztő képet. Ha olyan arcfelvételeket készítettek volna a vonulókról, mint amilyeneket Kuncze belügyminiszter készíttetett annak idején a MIÉP Szabadság téri nagygyűléséről, minden egyes arcra, résztvevőre, bizonyosan felismerhető lett volna a Gárdától a Betyárseregig sokféle figura. Napidíjról még nincs tudomásunk.

Az egész azonban társadalmilag sokkal lehangolóbb, mint amennyire politikailag veszélyes. Látható, hogy a kormány blázírtan tűr, s miközben a Gy-Day hőse apró vurstli színpadán a főügyész ellen acsarkodik – felelősségre vonást kívánó arcátlansággal –, Orbán, a kilövetésre ítélt kormányfő a mai világ egyik legnagyobb hatalmasságával, Szaúd-Arábia királyával, tárgyal. Megegyezéseket kötöttek, szándéknyilatkozatot írtak alá, egy olyan környezetben, ahol a falakról csorog az arany és minden magabiztosságot és erőt sugároz. Orbán olyan lépést tett amelyet magyar miniszterelnök még soha. Közben a D-Day hőse egy bukott rendezvény után Walesa Szolidaritását akarja ellopni a Népszabadság segítségével, a Gy-Day hőse pedig picinyke vásári színpadon kiabálja nevetségesre magát. Szóra sem volna érdemes az egész és valóban hagyni kellene őket főni a saját keserű levükben, ha a D-Day és a Gy-Day mögött nem állna három országos televízió, rádiók, sajtó, Népszabadság és egy nemzetközi hatalom. Hiába jelentéktelen mint belföldi választási erő, mint politikai kísérlet a hazugság-szolidaritás és vele együtt az egész MSZP, LMP, ha mögöttük, beleértve az Amerikai Magyar Népszavát, Kertész Ákost, ekkora magyarellenos tévéháttér, nemzetközi támogatás, pénz áll. Ezt az egész konglomerátumot, a Jobbikkal együtt, nem mint pártot, hanem mint egy nemzetközi, magyarellenos központ konnektorát kell komolyan venni.

A magyarságnak történelme során meg kellett tanulnia, hogy sorsát nem belső érték- és szándékarányai döntik el, hanem külső tényezők. Bajnai Gordon, aki illetékes miniszterként előterjesztette a Kings City beruházást, nyilván a fővállalkozó St.Lauder, a zsidó Világszövetség megbízottjával, Joav Blum úrral egyetértésben, abban a biztos tudatban tette ezt, hogy akármit terjeszt elő, nem lesz erő és hatalom, amely megtudván St. Lauder jelenlétét az üzletben, akárcsak kérdéseket is mer feltenni. A kormánya pedig megkapja azt a politikai támogatást, amely a magyarság fölötti korlátlan hatalomgyakorlást szavatolja. Most pedig, miközben Gyurcsány még csak a főügyészség előtti vásári bódében ripacskodik, Bajnai Gordon Amerikában ad elő a Harwardon és más egyetemeken, mint ahogy előtte az SZDSZ és az MSZMP óriásai, akadémikusai, elnyűtt és el sem nyűtt szellemi nagyságai. Bajnai Gordon, a Wallis Rt. ifjú vezetője, a libatenyésztők réme, egyetemi előadásokat tart. Ez az ő védelme, amelyért megfizetett. Mit ad elő? Mindegy. Ha kabátujjából libákat varázsol elő, az is előadás.

Ez elsősorban a hálózat kiterjedtségére mutat. Nem csupán a három kereskedelmi televízió különböző mértékű támogatása, a rádiók és hetilapok sora, a Népszabadságtól a fuldokló Népszaváig jelzi a látszólag jelentéktelen csapat mögötti felsorakozás erejét, hanem az a kétségtelen befolyás is, ami a közvélemény elbizonytalanodásában máris érezhető. Nem kell mindjárt a választási eredményekre gondolni. A választások még messzi vannak, odaáig még el kell jutni. De vajon lesz-e elég kitartás a kétharmados nemzeti keresztény táborban, lesz-e olyan elszántság, mint amilyen elszántságot a Kertész-erők tanúsítanak. Kertész Ákos megvetése és gyűlölete a magyarság iránt nem egyedi. A raccsoló Hiller Istvántól Steiner Pálig, Kivágónétól Lendvai Ildikóig, Horn Gábortól Magyar Bálintig, Kis Jánostól Heller Ágnesig mindegyik ezt vallja, érzi, de taktikai okokból nem Kertész módra fejezi ki. Gyurcsány ennek a magyarellenességnek a közepébe tűzött KISZ-gój, aki a legbelső Apró–Klein–Dobrev körbe lett bepetézve és Leisztinger Tamás ő-szittyasága által csalással felminiszterelnökösítve. Mert kellett egy abszolút gátlástalan figura. A Moszad- megfigyelők hamar felismerték.

A hamis Szolidaritás bajnokai és Gyurcsány két vasat tartanak a tűzben Kertészeket is beleértve. Az egyik, hogy a hatalom elveszti a türelmét és visszaüt, a másik, hogy nem veszti el a türelmét és mindent eltűr. Az első esetben az a haszon származik számukra, hogy sajtójuk segítségével áldozatok lesznek és, ha a visszaütésnek esetleg egy-két zsidó áldozata is produkálható, erről egyébként ők gondoskodnak, akkor a magyar antiszemitizmus, beleértve a kormányt is, vitán felül áll és a kétharmados hatalmat görög kényszerpályára lökik – eladható Égei-tengeri szigetek nélkül.

Ez a „minél rosszabb annál jobb” leninista forgatókönyv csak egy eltávolítandó utakadálnak tekinti az alkotmányozó kétharmadot, amelyet éppen azért kell, mint annakidején a bolsevikok tettek a Kerenszkij-kormányt, puccsal eltávolítani, hogy visszaálljon az a régi Rákosi–Gerő és ávós zsidó Péter Gábor-hatalom, amely Kádár–Aczélal nem szakadt meg, hanem más formában folytatódott, és a rendszerváltás után kapott néhány éves koncessziókat vagy félkoncessziókat, hogy váltásos demokráciának tűnjék fel. Ők így gondolják. Ezért hivatkozik Kónya Péter a Szolidaritásra és ezért provokál olyan megveszekedett Gyurcsány.

A hatalom türelmességét felmutató változatban pedig azt a hasznát remélik Kertészék-Népszaváék, hogy a saját tömeg saját kormány- gyengeséget lát a mindent eltűrésben és kiábrándul önmagából, gyenge kormányából.

Az emberek nagy többsége minden teketória nélkül börtönben akarja látni Gyurcsányt, mert oda való. Nem érti meg azt sem, hogy az ő saját médiája – ha van ilyen? – miért beszél róla ilyen sokat. Gyurcsánynak csak mellékbűne az, amiért most kérdőre vonják. Ő miniszterelnök volt 2006. szeptember 18-án és október huszonharmadikán, amikor embereket tettek életükre sérültté, vakká, vertek laposra magyar és nem magyar rendőrök. Pusztán Gergényi utasítására? Lehet, de akkor is mindenért ő a felelős és az egész azért történt, hogy a köre és ő maga a terror légkörében még 2010-ig uralkodhasson és rabolhasson és vörös iszapot zúdíthasson az új kormány nyakába. A nép előtt ezek tények. A nép nehezen értelmezi a jogállamiskodó huzavonát és petyhüdséget lát a szertartásosan lassú folyamatokban. Ez pedig a Kónya Péter – Heller Ágnes – Kertész Ákos-front sikere. Sajtója ezt naponta fogja rágni, csócsálni – csacszenolni.

A kormánynak azonban a jelenlegi világhelyzetben aligha van más választása, mint ez a végtelen türelem. Beláthatatlan feltételek közt kell megcsinálnia a 2012-es költségvetést, az új alkotmány csak 2012. január elsején lép életbe, a jogos anyagi elégedetlenség és a gerjesztett jogtalan elégedetlenség addig nőttön nő, pénz nincs semmire és minden megoldás csak félmegoldás, mert nem lehet több. Éppen az fogyhat el, amire a legnagyobb szükség van: a nemzeti együttműködés akarata. A közös vállalkozás izzó hevülése, amely a kétharmados sikert meghozta. Az embereknek fogalmuk sincs, milyen konok, mindenre elszánt ellenséggel állnak szemben.

Az évből hátravan még három hónap, köztük az október. Emeljük magasra magunkban közös keresztény és keresztyén jelvényünket, a Krisztus keresztjét, és esküdjünk fel szavak nélkül, hogy bármilyen nehézségek között megtartjuk magunknak, magyarnak Magyarországot.